

EL REGNE DE LA VERITAT

En la solemnitat de Jesucrist Rei de l'univers, que celebrem l'últim diumenge del temps ordinari, escoltem en l'Evangeli de l'Eucaristia dominical l'interrogatori de Pilat a Jesús en el context de la passió. Jesús confessa la seua reialesa, però aclaria esta declaració en un doble sentit: d'una banda, no vol que el seu regne es confonga amb els d'este món, perquè no es defén amb els mitjans que utilitzen els poders terrenals. Estem davant un regnat pel qual ningú combat amb les armes que utilitzen els poderosos. En un sentit positiu afirma, a continuació, que la seua missió règia consistix a donar testimoniatge de la veritat. L'únic poder que Crist reivindica per a si mateix és el poder de la veritat. La reacció de Pilat davant esta confessió tan sorprenent és d'escepticisme: "I què és la veritat?" (Jn 18, 38).

Vivim immersos en un ambient cultural en el qual el relativisme ha penetrat profundament en la consciència de molts: s'ha generalitzat una actitud escèptica davant la possibilitat de conèixer la veritat. És l'actitud que es traslluïx en la pregunta de Pilat i que deixa entreveure una renúncia a esforçar-se per conèixer-la. A més, trobem també sentiments de prevenció i rebuig enfront d'ella. Es tem que aquells que se senten posseïdors de la veritat vulguen imposar-la a tots per la força. El relativisme seria una prevenció enfront dels absoluts que amenacen la llibertat.

Jesús es defineix a si mateix com a "testimoni" de la veritat. La manera de realitzar esta missió exclou qualsevol recurs a la força, ni tan sols per a defendre's a si mateix. El seu testimoniatge el consumarà en la Passió, en la qual Ell mateix acceptarà el sofriment per la veritat i ens revelarà l'essència del testimoniatge cristià de la fe. Este no consistix en discursos grandiloqüents per a intentar convèncer als altres de les nostres opinions; tampoc hi ha autèntic testimoniatge si s'empren mitjans no evangèlics per a anunciar l'Evangeli. L'autèntic testimoniatge naix, a més, de motivacions netes (ni l'adulació, ni la cobdícia, ni buscar l'honor dels homes). El testimoni de la fe renuncia a la violència de qualsevol tipus que fa patir als altres per la veritat i, a més està disposat a patir i, si fora necessari, a donar la vida per ella. Per això, els màrtirs, que van seguir totalment a Crist i van donar la vida per Ell, són els seus autèntics testimonis.

Esta cerca humil de la veritat i el testimoniatge d'ella viscut evangèlicament són hui més necessaris per al nostre món que mai. Quan la veritat no és valorada ni buscada, el món cau en mans dels poderosos que creen i difonen "veritats" a la mesura dels seus interessos; o que se servixen de tàctiques poc clares per a manipular la consciència de les persones. Només la busca humil de la veritat és el camí per a l'autèntica llibertat. Per altra banda, tots desitgem un món bo i just. Veritat, justícia i bondat són inseparables: amb l'enfosquiment de la veritat, s'ofusca també el sentit del bé i de la justícia. L'escepticisme davant la possibilitat de conèixer allò que és veritable, porta també a un enfosquiment del sentit de la justícia. Únicament la veritat ens porta a conèixer i aconseguir allò que és bo per a la humanitat.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***